

Ивана. (*става и гледа около*) Гдѣ съмь азъ?

Бургундъ. При народа ти Ивано!

Карлъ. Въ рѣцѣ тѣ на твоя кралъ.

Ивана. Наистина не съмь вълшебница! нали — не съмь!

Кралъ тѣ. Ти ^{си} свята като ангелъ, но нашето неве-⁺жо око бѣше въ тъмнина.

Ивана. (*засмѣяно*) И дѣйствително ли съмь между милия ми народъ, за чиято свобода станахъ азъ жертва! И не съмь прѣзрена, отблъсната? Не ма кълнатъ вече ^а наричатъ вълшебница? — Да, сега познавамъ всичко ясно: туй е моя кралъ, това французски тѣ знамена! А мое то знаме, гдѣ е? Не, безъ него не мога да ся раздѣля отъ славолубивий свѣтъ! Отъ Божия та сила ми бѣше то повѣрено. — Пакъ ще го поднеса прѣдъ свѣтлия Тронъ, защото вѣрно и смѣло ся развѣваше надъ мене!

Кралъ тѣ. Дайте ѝ знамето!

(*Даватъ ѝ го. Тя стои величественно, съ знамето въ ръка. Една свѣтлина осветлява небе то*).

Видите ли красната в' въздуха порфира

Небе то отваря велики тѣ си врати;

^{Порфира} Тя стои; засмѣно рѣцѣ къмъ мен' простира

Блаженство, рай и спокойствие ми вѣсти!

Ахъ, що ми е? Леки облаци ма въздигатъ. — ^{Блаженство} Пандеръ тѣ ся прѣобръща на крилата одежда, горе — горе — земята ся отдалечава — ^{субора} болка та е къса, а вѣчна е радостъ та! —

(*Знамето ѝ отпада и тя пада мъртва. Всички нажалени. По тихъ знакъ на краля, сбиратъ ся знамена та и ги натрупватъ възъ мъртво то ѝ тѣло, тѣй щото ся цѣла покрива. Завеса та ся спуща.*)

КОНЕЦЪ.